

٥- حقّك سسلرندن

”اوغوللرم! گیدیگز ده یوسفله قرداشنی آراشدیریگز. هم صاقین اللّٰهك عنایتندن امیدیگزی کسمه‌یگز. زیرا کافرلردن باشقه‌سی اللّٰهك عنایتندن امیدینی کسمز.“ (یوسف سوره‌سی، ٨٧. آیت.)

آتی‌یی قراڭلق گوره‌رك عزمی بیراقمق،
آلچاق بر ئولوم وارسه، امینم، بودر آنجق.
دنیاده اینانمام، هانی گورسه‌م ده گوزمله،
ایمانی اولان کیمسه گبرمز بو ئولومله.
أی دیپ دیری میّت! ایکی أل بر باش ایچوندر.
طاورانسه‌ڭ آ! أللر ده سنڭ، باش ده سنڭدر!
حس یوق، حرکت یوق، آجی یوق. لشمی کسیلدڭ؟
حیرت ویرییورسڭ بڭا، سن بویله دگلدڭ.
قورتولمه‌یه عزمڭ نه‌یه بیلممکه سورکسز؟
کندیڭمی سنڭ یوقسه امیدڭمی یورکسز؟
آتی‌یی قراڭلق گوروویرمکله آییشدڭ؟
اسبابی ألڭدن آتارق یأسه یاپیشدڭ!

قارشیڭده ضیا یوقسه صاغڭدن یا صولڭدن
تك بر ایشیق اولسون بولوویر، قالما یولڭدن.
یأس أویله باتاقدرکه دوشرسه‌ڭ بوغولورسڭ؛
امیده صاریل صیم صیقی، سیر ایت نه اولورسڭ!
أولر تونك اولمش، أوتویور بر سورو بایقوش.
سسلر ده ”وطن تهلکه‌ده‌یمش، باتییورمش!“
لکن، هانی، میلیونلری أورتن شو ییغیندن،
تك قول ده یاپیشسه‌م دیمه‌یور بر طرفدن!
صاحبسز اولان مملکتك باتمه‌سی حقّدر،
سن صاحب اولورسه‌ڭ بو وطن باتمایاجقدر.
فریادی بیراق، کندیڭه گل، چونکه زمان طار.
اوغراشکه تلافی ایده‌جك بونجه ضرر وار.

محمد عاکف أرصوی، صفحات (دوزنلنمشدر.)